

егоистично отдадени на себе си хора, които в крайна сметка загубват себе си и всичко, което са имали. Ирина преследва призрака на мечтата за нов живот, далече от родния патриархален свят, отдадена на академична кариера. И двамата герои са твърде близки в желанието си да зачеркнат своето миналото, попадайки под властта една фикс идея, открояваща проектите на бъдещето в тоталната дистанцираност от семейството. Борис е обсебен от амбицията да властва, да подчинява, комплексът за бедност и несигурност активира съсредоточеността в пряката цел в името, на която са жертвувани всички ценностни критерии за човешко поведение. Той открито презира баща си, докато Ирина прекарва целия си живот с травмата от прекъснатите връзки с дома, дистанцирайки се от родното, патриархално близкото, сигурното, тя заживява с тягостното чувство на вина. Поривът ѝ към корените, родовият инстинкт е в постоянна конфронтация с желанието да формира и отстоява своята идентичност в атмосферата на големия град. Блестящият анализъм на Димов е успял да проникне дълбоко във вътрешния разпад на личността и да го противопостави на сложната и злокобна обществено политическа ситуация. Освободен от властта на семейството като тиранична едипална структура, индивидът е подчинен на потоците желание, протичащи и прекъсвани, но осъществяващи връзката на обективизираните индивидуалности – телата без органи, които са безплодни и неконсумируеми. Човешкото е отведено в регионите на безформеното, на изроденото, на тялото без образ като знак за анти-производство.

Ако използваме теорията на Делюз и Гатари може да определим героите като изгубващи компетентност в управлението на притежанията си. Тук не става въпрос само за представителите на буржоазията, която след като създава икономическия и политически фундамент на нацията, изчерпва потенциала си и заживява в делириума на ужасяващото предчувствие за икономическа и морална гибел. В края на живота си Барутчиев, татко Пиер, Борис, Ирина, Костов – всички по един или друг начин усещат своята нищожност, своята непригодност към новата ситуация. Трудно обаче бихме приели "Тютюн"